

da heller aldrig været nogen Uklarhed hos nogen Finansminister i Danmark, idet det aldrig har været saaledes, at vi, fordi vi laa med et Beløb i Statsobligationer, derved formindskede Statsgælden med samme Beløb. Vi ligge til Stadighed med et ikke ubetydeligt Beløb af Obligationer i vor Kassebeholdning. Det er vor egen Gæld, som vi eje, men de opføres og have, saa længe man har haft Statsregnskaber, været opførte som Led i Kassebeholdningen, som Aktiver. Altsaa, den Doktrin, at naar man ejer sin egen Gæld, eksisterer den Gæld ikke mere, kan umulig fastholdes. Hvis ærede Medlemmer ville se efter paa Statsregnskaberne, ville De se, at den første Post af Kassebeholdningen er: Beholdning af Statens egne Obligationer af — et bestemt Aarstal, jeg husker ikke i Øjeblikket hvilket — 3,9 Mill. Kr. Hvis det ærede 2det Medlem for 2den Kreds havde Ret, skulde denne Gæld ikke opføres som Beholdning, den skulde ikke opføres som Aktiv, Gælden eksisterer nemlig ikke mere, og Aktivet eksisterer altsaa heller ikke. Saa vil det ærede Medlem sige: Ja, men der er en stor Forskel paa Boggæld og Obligationsgæld. Nej, der er ingen stor Forskel, for Gælden er ganske den samme, og det retlige Forhold er det samme, ganske og nøjagtigt det samme. Vel er der ikke udstedt Obligationer for den Gæld, her er Tale om, en Gæld, der oprindeligt er stiftet til Sikkerhed for visse Bestillingsmænds Rettigheder til Alderdomsforsørgelse; men det er jo ikke, fordi Staten ikke fuldt ud har vedkendt sig den Gæld som enhver anden Gæld. Staten har udtrykkelig opført den, ikke som Mellemværende med de vedkommende, men som et Led af den faste Statsgæld, og ved Opgørelse af Nominalbeløbet paa Statsregnskaberne, det Beløb, som ikke alene bekendtgøres herinde, men ogsaa i Udlandet, og som optages i de Opgørelser, der forelægges Bankhuse ved Forhandling om Statslaan, medregnes den ligeledes. Jeg siger, naar der ikke er udstedt Obligationer derfor, er det udelukkende, fordi de vedkommende, der havde Rettigheder ifølge denne Gæld, ingen Interesse havde af at have Papirer for den, som de kunde omsætte. Thi det var ikke dertil, den skulde bruges, den skulde blot tjene som Sikkerhed for dem. Man vil sige: Det er dog underligt, at det er blevet ordnet saaledes. Ja, det kan der maaske indvendes noget imod, men det har jeg i hvert Fald ikke noget Ansvar for, det er ikke noget, som er sket efter Administrationens

eget Ønske og egen vilkaarlige Bestemmelse. Aar for Aar er det paa Finanslovens § 9 bestemt, at en saadan Gæld kunde stiftes. Afdragene ere indgaaede i Statskassen, og med Rigsdagens Billigelse ere de kontante Beløb stillede til Raadighed for den almindelige Beholdning. Aar efter Aar har man faaet Hjemmel for at stifte lovlig Statsgæld til dette Formaal. Det er det, der er sket. Naar det ærede Medlem stærkt vil urgere, at der er Forskel mellem Obligationsgæld og det, man kalder Boggæld, skal jeg henvise til, at saa vidt mig bekendt er en stor Del af den engelske Statsgæld kun en Boggæld. Der udstedes ingen Obligationer derfor. Den bogføres i de engelske Statsbøger, og vedkommende kan faa Kvittering for den, men dermed er det Forhold afgjort. Jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil sige, at det ikke er nogen rigtig Statsgæld, der stiftes paa den Maade. For den er sandelig rigtig og regulær nok, derom er der ingen Tvivl, og det er en Statsgæld, som vedkommende i højeste Grad betragte som Aktiver, og som Statskassen i allerhøjeste Grad betragter som et Passiv. Det ærede Medlems Opfattelse er derfor efter min Mening en ren Teori, men en Teori, der ikke er rigtig, og som ikke kan holde i det praktiske Liv, og endelig er hans Opfattelse i fuldkommen Strid med de Forudsætninger, under hvilke vi behandle Loven om Statsbrandforsikringen.

Der findes i Betænkningen fra Mindretallets Side nogle urigtige Paastande, som jeg endnu skal tillade mig at imødegaa. Det siges der, og det ærede Medlem sagde det samme i Dag, at der ingen Hjemmel er for, at Reserve-Pensionsfonden skal forrentes med 5 pCt., og at der aldeles ikke behøves nogen Lov for at give Administrationen eller Ministeriet Ret til at nedsætte Renten til $3\frac{1}{2}$ pCt.; det kan Ministeren gøre ganske, som han vil. Men det forholder sig ikke rigtigt, det vil sige, det forholder sig rigtigt nok, at der ikke gives nogen Lov, hvorefter Reserve-Pensionsfonden skal forrentes med 5 pCt., men noget saadant har heller ingen paastaaet. Det, der derimod er Hjemmel for, og som ogsaa er fastslaaet gennem mange Aars Praksis, og som er godkendt af Rigsdagen, er, at de Beløb, der indgaa i Statskassen ved Lønningsafdrag til Tilvejebringelse af Alderdomsforsørgelse, skulle forrentes med 5 pCt. For Statsbanernes Embeds- og Bestillingsmænds Vedkommende ere de nævnte Beløb godskrevne Statsbanernes Reserve-Pensionsfond, og den Del af dette,